

bulletin pro naše příznivce

*Doprovázíme mladé lidi z dětských domovů, pěstounské péče
a ohrožených rodin tak, aby převzali zodpovědnost za svůj vlastní život*



BÝT TÁTOU

*už nejsem odpovědný
jen sám za sebe*

O TÁTOVI MI RADŠI NEMLUV!

i toto může být zkušenost

OTCOVSTVÍ

*zkušenosti našich
klientů s otci*

ROZHOVOR

*se salesiánem
Vojtěchem Sivkem*

Interaktivní PDF



Úvodem



Milí čtenáři,

toto číslo Bulletinu bychom rádi věnovali tématu otcovství. Možná si s blízcími vánočními svátky můžeme znova

uvědomit, že i Panna Maria potřebovala k výchově malého Ježíše svatého Josefa. Bez otců to prostě jde těžko.

Tátové by měli pomáhat nacházet dítěti vlastní cestu. V ideálním případě by měli být vzorem, který pravdivě inspiruje. Z dětství se mi vybavují vzpomínky na mého otce. Byl hodně zaměstnán, ale i tak mě např. jako nejstarší dceru brávil na výstavy. Na tyto chvíle vzpomínám s vděčností. Přestože obrazům opravdu rozuměl, nikdy mi nevnucoval svůj názor. Spíše mě učil schopnosti „dívat se“, dovednosti vyjádřit svůj pocit, názor.

Bohužel, takhle na tátů vzpomínat nemůže skoro žádný z našich mladých lidí. Většinou vyrůstali v polorozpadlých a rozpadlých rodinách, kde otec nebyl vůbec přítomen, nebo pil... Nebo místo toho, aby chránil své děti, byl pro ně zdrojem nebezpečí (formou násilí či různých podob zneužívání).

Tají se mi až dech, když můžeme u našich mladých otců, které podporujeme, zahlédnout, jak se snaží svým povinnostem dostát. Snaží se, i když sami pořádně neví jak. Když dokážou být pravdiví sami k sobě, jsou na dobré cestě.

Monika Peterková

ředitelka organizace, předsedkyně klubu

Obsah

(nadpisy fungují jako odkaz)

Být tátou... 3

Otcovství 4

Co se u nás událo 6

Rozhovor: Vojtěch Sivek, SDB 8

O tátovi mi radši nemluv 9

K zamyšlení, slovo závěrem 10

Podporují nás, info 11

Být tátou...

Milan k nám poctivě dochází už 3 roky. Přijel rovnou z kriminálu, kam se dostal pro krádeže. Po odchodu z dětského domova to chtěl zvládnout sám na vlastní pěst. Ale nepovedlo se mu najít práci, chytal se špatných kamarádů. Pořádně ani nevěděl, kde práci hledat. A tak občas kradl. Trest si poctivě odseděl.

Milan byl ale rozhodnutý nevzdat to. Věděl, že nechce zůstat tím „klukem z děčáku, co skončil ve vězení“.

Po propuštění z výkonu trestu věděl zcela určitě jen jedno: do vězení se nechce nikdy vrátit. A že když to chce dokázat, nemůže na to být sám. Proto požádal o pomoc. Společně jsme začali řešit jeho problémy. Nastalo svízelné období hledání bydlení a práce. Neměl čistý rejstřík, tak to často bylo náročné. Milan byl ale rozhodnutý nevzdat to. Věděl, že nechce zůstat tím „klukem z děčáku, co skončil ve vězení“. A tak dál chodil na pravidelné schůzky a společně jsme zkoušeli oslovovat nové zaměstnavatele, kteří by mu dali důvěru.

Mezitím se na něj usmálo štěstí v podobě blízkého člověka. Našel si přítelkyni Janu, ve které našel skutečnou oporu. Jana už je docela slušně otlučená životem a navíc má dvě děti. A z Milana je „táta“. Rád by těmto dětem dal to, co on neměl... Lásku, zájem, podporu. Ráda poslouchám jeho vyprávění o malé

Luce, na kterou je jaksepatří pyšný. Vypráví mi, jak se jí daří ve škole, jak se společně učí, jak chodí na výlety apod. Jedná se o běžné věci, které některým rodičům nepřijdou důležité. Milan už ví, že mu stojí za to najít si na tyhle chvíle čas.

Práci během této naší spolupráce několikrát ztratil. Pamatuji na chvíle, kdy už sám říkal, že nemá sílu dál hledat. S příchodem Jany a jejích dětí se něco změnilo... Našel další energii. Uvědomil si, že teď není zodpovědný jen sám za sebe, ale i za lidi, které má rád.



V současné době Milan pracuje. Po různých brigádách má poprvé v životě pracovní smlouvu. Je spokojený. Vlastně ne úplně. Za práci totiž musí jezdit na celý týden mimo bydliště a vrací se domů jen na víkend. A tak nemůže být s Janou a s dětmi. Kdyby mohl, tohle by ještě rád změnil. Ale za práci je vděčný. A jak sám říká, více se pak na sebe těší a užívají si společných chvil.

Iva Zdražilová

Jaké otce (ne)zažívají někteří naši klienti aneb jak je těžké stavět vlastní život, pokud v základech chybí ty podstatné kameny.

DÁ SE S TÍM ŽÍT? (otec zraňující)

„A dá se tohle vůbec přežít?“ ptá se po letech sociální pracovnice, která zná příběh Evy. Její otčím totiž dostal pět let vězení a ochrannou sexuologickou léčbu. A my víme, že ač se to zdá neuvěřitelné, ona to přežila! A nejen to, má partnera, malou dcerku. Jen ji někdy popadne iracionální strach, že by její milující partner mohl zneužít jejich dítě. Pak se vždy uklidní, ví, že k obavám nemá důvod. Na některá zranění sice nezapomene nikdy, ale přijala je, nelituje se, žije...



Z ÚVAH MLADÉ MAMINKY (otec „troska“)

„Jo táta, ten žije někde v jižních Čechách. Já si píšu na facebooku s lidmi z jeho rodiny. Jsem ráda, že ho na nic nepotřebuju, on pije a je troska. Jen jednou mě za ním vzala teta z děčáku, abych ho poznala. Bylo to divný... Vlastně ani nestojím o to, aby ho takhle někdy vidělo moje dítě. Nic s tím chlastem nedělá. Ale na pohřeb bych mu jet chtěla, to zas jo.“



HLEDÁ SE OTEC (otec neznámý)

Z dopisu Luďka: „Víš, jednou bych chtěl poznat svého otce, ale vůbec nevím, jak ho hledat, protože nemám jeho jméno ani příjmení. Ani nevím, kde bydlí a vlastně jestli vůbec žije. A asi bych měl strach, jak bude na mě reagovat. Po takový dlouhý době, je to už od narození, takže 21 let, mě nehledal, nekontaktoval. Chci to aspoň zkusit a něco pro to udělat. I když to třeba nevyjde.“

OTCOVSTVÍ ZTRÁCEJÍCÍ SE V MLZE DLUHŮ (otec „podrazák“)

Probírali jsme s Karlem jeho finanční situaci. Pomalu jsme dávali dohromady, kolik se toho za dva roky po odchodu z dětského domova nastrádalo. Karel je dřič, celou dobu poctivě pracoval. Jen někdy rychleji jedná, než přemýšlí, a tak občas nezaplatil malou půjčku nebo pokutu, kterou dostal.

A při tom vzpomínání pojednou ztišil hlas a řekl: „A pak ještě se soudím s fotrem. Asi o 400 tisíc a teď už je to kdoví kolik s nějakým penále.“ Ukazuje se, že v době, kdy se chystal odejít z DD, přihlásil se jeho biologický otec, který přišel z výkonu trestu. „A musel mi určitě ukrást občanku a vzal si na mě půjčku. O to se teď soudím, že ten podpis na smlouvě není můj.“ Uvidíme, co na to řekne soud... Pro Karla je to těžké procitnutí v tom, že na tátu opravdu spoléhat nemůže.

OTCOVSTVÍ NEBEZPEČNÉ (otec agresor)

Z vyprávění Alice: „Já bych hrozně ráda jela do Třebíče. Navštívila bych tam babičku s dědou. Oni mě dlouho vychovávali. Děda je vlastně jediný člověk, který mě měl v dětství rád. Dokonce když jsem byla v diagnostáku a napsala jsem jim dopis, přijeli za mnou na návštěvu. To máma nikdy.“ Nabízím Alici, že bychom jí mohli na schůzku s prarodiči doprovodit. „To by bylo moc fajn,“ rozzářila se Alice. „Sešli bychom se s nimi na autobusovém nádraží, to tak vždycky děláme, jinak to nejde. V baráku s nima totiž bydlí fotr. Je hrozný. pořád řve a mlátí kolem sebe, bojí se ho i babička a děda, tak tam nemůžu.“



OTEC, KTERÝ OPRAVDU CHYBÍ (zemřelý otec)

Maruška jako nejstarší ze čtyř dětí už od malička neměla na různých ustláno. Její matka měla problémy s drogami. Rodinu držel pohromadě táta, byl pro Marušku a její sourozence vším. Jenže když jí bylo dvanáct, táta nečekaně zemřel. Rázem se život propadl do beznaděje. Místo, aby se máma vzpamatovala, utíkala o to víc do drog, často mizela na svých tazích na celé dny. Maruška se absenci matky snažila nejprve zakrývat a sourozencům mámu nahradit, ale bylo to nad její

síly. Nakonec všichni prošli dětským domovem. Dnes se mi ani nechce věřit, že z ní je tak skvělá máma pro její dcerku. Jen babička a dědeček budou jejímu dítěti chybět už vždycky. Možná i proto se s dcerkou občas zajde pochlubit k nám. A my jsme na ně opravdu pyšní.

Co se u nás událo

Chlapi pro chlapy 🖱️

Aleš Kalina s kolegou Tomášem Komárkem si pro tyto víkendy vytyčili cíl nabídnout místo a čas, kde by se mohli sejít s mladými muži – klienty naší organizace a popovídat si o věcech, kterými žijí, o kterých v životě přemýšlejí,



ze kterých mají radost nebo které je trápí. To, co si vzájemně mohou nabídnout, bylo naslouchání, porozumění, podpora, výměna zkušeností a rada tam, kde je to třeba. Myslíme si, že se jim tento cíl podařilo naplnit.

Ženy pro ženy 🖱️

Zahájili jsme setkávání mladých žen. Vedou je Iva němcová a Monika Peterková. Ženy se potřebují vzájemně sdílet - tím spíš, když ty naše často samy pozitivní mateřské vzory nezažily. Mohou zde zažít přijetí jinými ženami, vyměňovat si zkušenosti, vzájemně se podpořit. Není pro ně lehké uhájit si „svůj vlastní čas“, setkání ale stálo za to.

Nové kurzy

Opět tu máme školní rok a s ním spojenou spoustu povinností, vstávání a dojíždění do škol a internátů. Také odstartovaly Kurzy přípravy na život v Centru Don Bosco. Tento rok se schází 2 skupiny účastníků odhodlaných dozvědět se další praktické informace, ale také se dozvědět něco cenného o sobě samém, protože právě tuto příležitost společné trávení víkendu se skupinou nabízí. Můžete se těšit na fotky nové skupiny Základního kurzu, anebo na skupinu Pokračovací, která se schází již třetím rokem.

Návštěva v KB Praha

Začátkem září jsme obdrželi pozvání na neformální setkání do Nadace Jistota KB, která finančně podporuje naši činnost. Za organizaci se zúčastnila Monika Peterková a Anežka Moravcová. Začátek setkání patřil prezentaci projektů, které nadace podporuje. Následovala volná diskuze mezi účastníky ze stran zaměstnanců nadace, dárců a zástupců podporovaných projektů. Celé setkání proběhlo v příjemné atmosféře.



Puták

Sedm nadšených dobrodruhů se v srpnu vydalo na putování napříč Orlickými horami. Za tři dny nachodili celkem 60 km s plnou polní výbavou. Vařili v přírodě a spali pod širákem. Na své cestě zažili spoustu zážitků, legrace, ale i náročnějších chvil. Někteří si sáhli

i tzv. „na dno“, neboť museli překonat nejen vysoký a strmý kopec. Nakonec všechno úspěšně zvládli a ve zdraví a dobré náladě se vrátili nazpět. Zkušenosti při zdolávání překážek, které po cestě nabyli, se jistě budou hodit do následujícího života.

Děkujeme všem odvážným účastníkům akce i dobrodincům, kteří nám na naší cestě nabídli možnost zázemí.

Návštěva „síťárky“ z Hradce Králové

V září nás osobně navštívila paní Mgr. Agáta Havlíková, tzv. „lokální síťarka“ MPSV z Hradce Králové. Jejím úkolem je mapovat a co nejvíce propojovat sociální pracovníky, pracovníky zainteresovaných úřadů a neziskových organizací tak, aby podpora ohroženým rodinám s dětmi byla co nejvíce efektivní. Těšíme se na další spolupráci.



První strategické plánování

Kde jsem, kam směřuji a kudy tam půjdu? Tyto důležité otázky v osobním životě každého z nás jsou možná dvojnásobně důležité pro nás jako pro organizaci. Odpovědi na tyto otázky jsme společně s celým

týmem hledali v rámci dvou říjnových dnů věnovaných strategickému plánování. Celým procesem nás provedla Dr. Hana Pazlarová, se kterou velmi rádi spolupracujeme nejen díky jejím odborným kvalitám, ale především díky její vstřícnosti a porozumění pro naši práci a nás samotné. A k čemu jsme došli? Prioritou je pro nás udržet místo pro ty „nejpotřebnější“ – mladé lidi bez rodinného zázemí. Naše plány směřují k tomu, abychom jim byli schopni nabízet nejen kvalitní sociální službu, ale především takové lidské zázemí, kde mohou zažívat přijetí, porozumění a vědomí toho, že na své životní zápasy nejsou sami.

Představujeme

P. Vojtěch Sivek, SDB

- Pochází z Ostravy, žije v Praze
- Je lektorem jednoho z běhů kurzů Přípravy na život.
- Delegát pro pastorační mládež



Vojtěchu, jak Ty ses v našem Centru Don Bosco ocitl?

Když jsem před rokem přebíral svou službu v Praze, chtěl jsem kromě organizační práce zůstat i v kontaktu s mladými, podílet se na konkrétní práci pro ně. Tehdy se ukázalo, že v CDB momentálně schází salesián, který by se zde podílel na přímé práci. Slovo dalo slovo a naše spolupráce trvá už druhý rok. Jsem za tu zkušenost rád, připomíná mi totiž ten základní důvod, proč tu salesiáni jsou – být tu pro mladé.

Jaké jsou Tvoje vzpomínky na tátů?

Můj tatínek byl velmi hodný člověk. Kdybych ho měl charakterizovat nějakým slovem, tak je to добрota. V jeho přijetí jsem prožíval úžasnou svobodu. Až když jsem se postupně setkával s lidmi, kteří na své rodiče neměli tak velké štěstí, jsem si uvědomil, co jsem skrze něj dostal a proč umím vytvářet vztahy, tak jak to dělám. Byl to člověk, který myslel na druhé a otvíral nám s bráchou obzor k lidem, kteří byli v nějaké nouzi. Ani o tom moc nemluvil, jen to velmi nenápadně dělal. Když na něj teď vzpomínám, cítím velkou vděčnost.

Jaké impulsy Tě vedly k tomu, že ses stal salesiánem?

Bylo jich více. Potkal jsem společenství lidí, kteří vzájemně sdíleli vztah k Bohu, který byl hodně rodinný. Propojovalo se zde mnoho věcí, které pro mě v době dospívání byly důležité – příroda, hudba, parta kamarádů. Měl jsem zde místo, kde jsem se s Bohem mohl setkávat jako s tím, kdo mne přijímá a dává mi svobodu. V tomto prostoru mě Bůh pozval k zasvěcenému životu po cestě, která mi připadala atraktivní. Stále více ji tak vnímám. Bavi mě to čím dál víc.

Jaká studia jsi absolvoval, jakými místy „svého působení“ jsi prošel? A jak Tě tato místa ovlivnila?

Po studiu teologie a vysvěcení na kněze jsem vystudoval v Olomouci psychologii a pak jsem 4 roky působil v krizovém centru Diakonie ČCE v Praze a zároveň psychologii učil na VOŠ Jabok. Poté jsem se na 8 let stal odpovědným za salesiánskou farnost v Plzni. Udělal jsem hodně různorodou zkušenost a byly to pro mne často velmi výrazné zvraty. Ty mě zároveň nutily dívat se na mou práci a mou roli v ní do větší hloubky. To mi nyní umožňuje vidět mnoho souvislostí a významů, kterých bych si předtím nevšiml.

To, že jsi salesiánem, navíc knězem, má v sobě také velmi silnou duchovně „otcovskou“ rovinu – nepletu se?

O Donu Boskovi se dočtete, že se stal otcem těm, kdo otce neměli nebo o něj přišli. Být otcem pro mne znamená předávat život. Ne jen ten biologický, ale také prohlubovat život těm, ve kterých skomírá. Být duchovním otcem v salesiánském duchu pro mne znamená vytvářet takové vztahy, o které je možné se opřít. Jsem přesvědčen o tom, že dobrý výchovný vztah je hluboce duchovní skutečností. Že v takovém vztahu je přítomen Bůh, který nedolomí nalomenou třtinu a neuhasí doutnající knot. Mým úkolem je k tomu vytvářet prostor.

Když se řekne „Don Bosco“, co Tě napadne první?

Přítel. To byla slova, která Don Bosco říkal svým chlapcům často jako první: „Jsem tvůj přítel.“ Nabízel jim tím vztah, který měl v sobě otcovský rozměr. Mám za to, že pro Dona Boska byla nabídka přátelství závazkem vztahu, který už nevzal zpátky. Když vidím, jak je pro mladého člověka důležitý pevný vztah, o který se může opřít, připadá mi to jako velmi zásadní věc.

Jak Ty sám vidíš naše Centrum?

Jako místo, které nabízí mladým lidem přijetí a jistotu zázemí. Tím, že je určeno pro ty, kteří ve svém životě často prožívají tu nejhlubší chudobu – absenci pevných vztahů, naplňuje ten základní důvod, proč tu salesiáni jsou.

O tátovi mi radši nemluv!

„Byl tu Marek. Ukázal mi dokumenty k exekuci, poptal se na něco a zase zmizel...“ Ani se nedivím. Marek se u nás objevuje vždy jen na chvíli. Tak, aby vyřídil rychle, co potřebuje, a zmizel zase do své anonymity.

Pracuje ve fabrice přes pracovní agenturu. Mívá k tomu hodně přesčasů a brigád navíc. Splácí, splácí... A teprve po dvou letech mu dochází, že svou situaci bude muset řešit jinak. Nechce se mu to stále moc připouštět, nejradši by ze všeho utekl. Už ví, že se před problémy neschová nikam. Myslím, že si zdaleka neumíme představit, čemu všemu musel Marek ve své duši čelit.

Od dvou let v pěstounské rodině. „Do třinácti to byla docela pohoda, ale pak jsem začal blbnout... Chytil jsem se kamarádů, začal flákat školu. Mámě (miněno pěstounce) se to nelíbilo a já se prostě nedokázal změnit!“ A tak víme, že od té doby byl Marek v dětském domově se školou. „Taťka by si mě ještě domů vzal, aspoň na chvíli, ale máma už nechtěla!“ Nechtěla ani jeho návštěvy. Pamatuju, že Markovi to trvalo možná dva roky, než si připustil, že svůj druhý, skutečný domov opravdu ztratil. A taky pamatuju, jak byl šťastný, když se za ním táta byl podívat jednou, když už byl v učení.

Když se blížily jeho osmnáctiny, ozval se mu skutečný biologický otec. Marek ho naposledy viděl jako maličký. Divíte se, že Markovi srdce zaplesalo radostí? Po rodině toužil, a tak nebylo těžké přikývnout. Zapomněl na jednu věc. Že táta vždycky hodně pil.

A tak se dá vytušit, že kolotoč trápení se točil dál. Marek se nejen musel

konfrontovat s tátovou agresivitou, která vyplavala napovrch, když byl opilý, ale kvůli tátovi se i neuvěřitelně zadlužil. Podepsal za něj jakousi směnku.

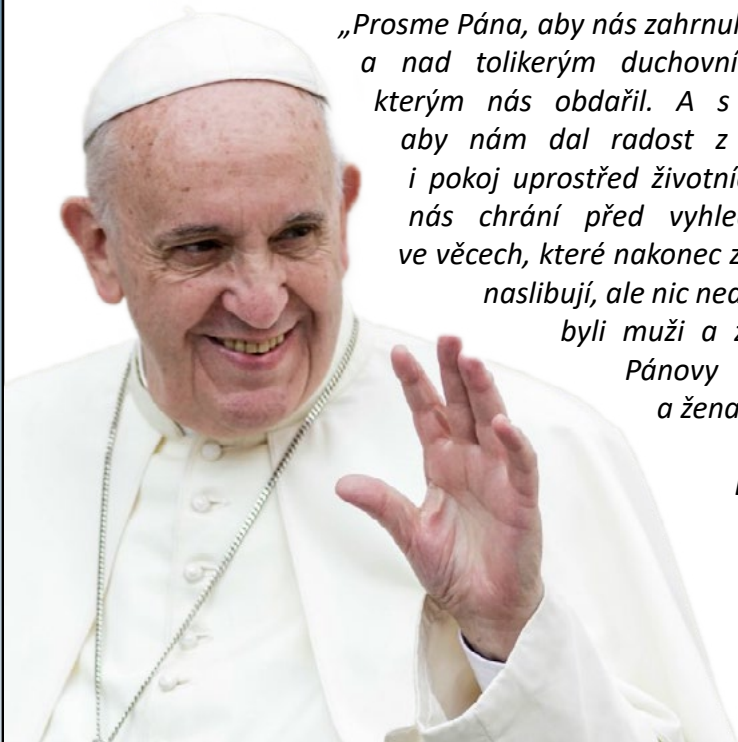
Dnes je Markovi dvacet. Je to hezký kluk, před časem začal chodit s holkou. „Musel jsem to ale skončit, neměl jsem čas se s ní vidět, jsem pořád v práci!“ Těžko se mu přiznává, že se vlastně nechává zaměstnavatelem využívat ve větší míře, než je schopen zvládat. Alkoholu se nedotkne. Táta pro něj byl odstrašující případ. A taky už ví, že sám pít neumí.



Marek potřebuje mít kontrolu nad tím, kdy a na jak dlouho se ukáže. Vůbec to nemá lehké. Ale stavuje se vlastně docela pravidelně, načerpá podporu a zase zmizí. Často se společně ptáme, k čemu mu jsme kromě konkrétní praktické pomoci dobří. Shodujeme se v tom, že „jen“ potřebuje, aby někdo viděl, že to pořád ještě nevzdává a že na to, kolik toho má naložené, zvládá vlastně strašně moc.

Ivana Němcová

K zamyšlení



„Prosme Pána, aby nás zahrnul úžasem z Něho a nad tolikerým duchovním bohatstvím, kterým nás obdařil. A s tímto úžasem aby nám dal radost z našeho života i pokoj uprostřed životních těžkostí. Kéž nás chrání před vyhledáváním štěstí ve věcech, které nakonec zarmoutí, hodně naslibují, ale nic nedají. Kéž bychom byli muži a ženami radosti, Pánovy radosti; muži a ženami úžasu...“

Papež František

Slovo závěrem

Milí čtenáři,

děkujeme upřímně za Vaši veškerou podporu, modlitby, sympatie. Pomáhají nám v tom, abychom byli věrní svému poslání: být tu pro ty nejpotřebnější mladé lidi. Přejeme všem požehnané svátky, ve kterých bude dost prostoru k radosti, vděčnosti a žasnutí!



Tým CDB

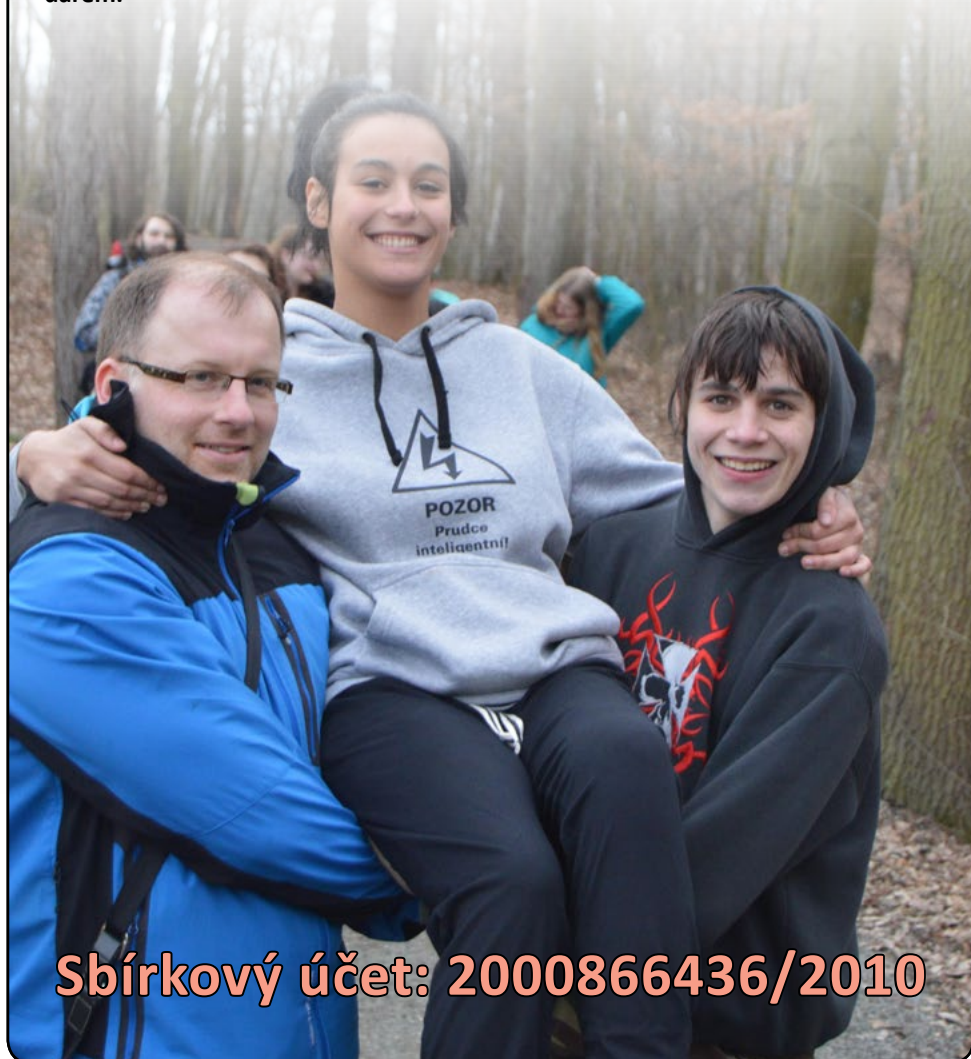
Pomozte nám nést osudy našich klientů

Mladým lidem z dětských domovů pomáhají dlouhodobé vztahy s našimi pracovníky a stabilní zázemí, které jim vytváříme.

Každoročně pro naši práci znovu sháníme potřebné finanční prostředky.

Každý Váš příspěvek nám pomáhá a je pro nás povzbuzením.

Pomozte nám a přispějte na naši práci. I 100 Kč měsíčně je pro nás důležitým darem.



Sbírkový účet: 2000866436/2010

Podporují nás



Cílem Bulletinu pro příznivce CENTRA DON BOSCO je **představovat aktivity, poslání i příběhy klientů této organizace. Veřejnosti chceme přiblížit problematiku odchodu mladých lidí z ústavní či pěstounské péče. Pokud jsme Vás zaujali a rádi byste se o našich aktivitách dozvíдали pravidelně, kontaktujte nás – budeme Vám zasílat náš Bulletin. Můžete nás pravidelně podporovat, rádi Vás budeme informovat o naší činnosti.**

Bulletin pro příznivce CENTRA DON BOSCO

Informační občasník pobočného spolku Salesiánský klub mládeže, z. s. Centrum Don Bosco, který vychází dvakrát v roce (červen, prosinec).

Vydává: Salesiánský klub mládeže, z. s. Centrum Don Bosco

🏠 Zborovské nám. 2018
530 02 Pardubice

🌐 www.dozivota.cz

✉ naceste@dozivota.cz

📱 /dozivota

Grafika: Vojtěch Peterka

Odpovědný redaktor: Iva Zdražilová

Tel.: 774 545 013

E-mail: zdrzilova@dozivota.cz

